

Derida – Bela mitologija 1

Opšti smisao *Bele mitologije*. *Bela mitologija* nastoji da ukaže na nesvodivost “metafore u filozofskim tekstovima” što je ujedno i podnaslov Deridinog eseja. Ovaj proklamovani zadatak *Bele mitologije* najčešće se pogrešno razume kao ukazivanje i utvrđivanje književnog aspekta filozofskih tekstova i potenciranje istog nasuprot pojmovnom aspektu. Međutim, to uopšte nije ono što Derida ovde radi, odnosno to je samo površina i površno čitanje ovog Deridinog eseja. Deridino pitanje “metafore u filozofskom tekstu” nije pitanje pojavljivanja ili nepojavljivanja metafora unutar filozofskih tekstova, pitanje ovog ili onog oblika metafore u filozofskom tekstu, njene ove ili one funkcije, već je, kako sam Derida kaže, pitanje metafore u filozofskom tekstu pitanje načina funkcionisanja sveukupnosti filozofskog jezika.

Ovo uobičajeno razumevanje problema metafore i filozofskog jezika nije ništa novo i Derida upravo započinje svoj esej ukazivanjem na takvo razumevanje prirode metafore počinjući od Anatola Fransa koji drži da pojmovi nisu ništa drugo do potrošene metafore, pojmovi su skrivene ili mrtve metafore, novčići istrošeni dugom upotrebom. Sam Derida u *Beloj mitologiji* igra na dvostrukost reči *trošenje* koja podrazumeva sa jedne strane da je obrazovanje filozofskih termina trošenje originalnog čulnog značenja kroz stalno upotrebu; i kao drugo, filozofija je oblik potrošnje (lihvarjenja i pozajmljivanje) gde je vrednost originalnog termina povećana kroz sve veću duhovnost usled stalne upotrebe, razmene. Upravo ovakvo razumevanje metafore Derida ne želi da zastupa u svom eseju, dovodeći ujedno u pitanje i metafizičke pretpostavke na kojima ovakvo razumevanje odnosa metafore i pojma počiva iste obrćući.